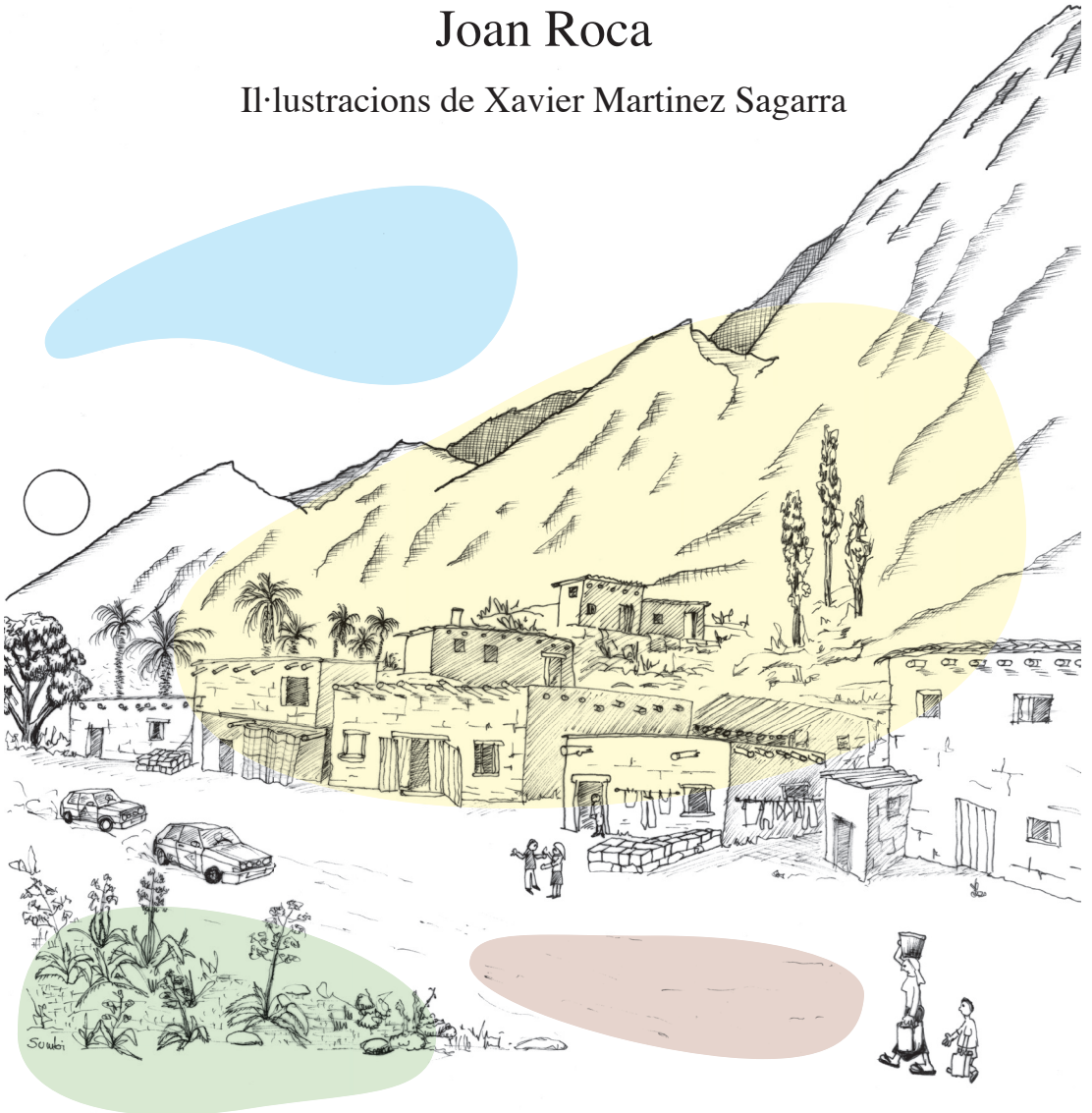

TRES DANIS

Joan Roca

Il·lustracions de Xavier Martinez Sagarra

APRENTIK

Joan Roca Casals

Va néixer l'any 1955 a Vic (Osona) i durant quatre dècades ha exercit de professor de llengua i literatura catalanes a l'Escola Vedruna de Tona.

Ha combinat aquesta tasca amb la d'escriptor, i ha acabat tastant gairebé tots els gèneres literaris: novel·la juvenil (Demà encara volaran les orenetes, 2007), novel·la curta (Aquell capvespre –Premi de Narrativa Ciutat de Mollerussa, 2007), relat curt (Entrebancs i capgirells, 2008), poesia (Concert per a ploma i veus trencades, 2009), teatre (Penombres –Premi Inicia't de Teatre de Badalona, 2009–; Cota 705 –Premi Micalet de Teatre a València, 2016–), conte infantil (Verdeta volia volar, 2010; Bon viatge Blaveta, 2017), i novel·la infantil (Caramels de menta, 2015). Darrerament ha obtingut el III Premi de Narrativa Fundació Món Rural amb la novel·la Olor de resclosit que acaba de ser publicada.

Malgrat la seva bibliografia, segueix considerant-se un perpetu aprenent d'escriptor, sobretot ara que la jubilació de la tasca docent li permetrà destinar més temps a la seva segona vocació.

Agraïment

El meu més sincer agraïment a en Joan, la Imma i la Sílvia d'Aprenik per la confiança que han dipositat en mi encarregant-me aquest conte. Sense la imprescindible i abundant informació i documentació que m'han proporcionat, mai no hauria estat capaç de crear aquesta història que és absolutament verídica en la seva major part, tot i que us pugui costar de creure.

Agrair també la col·laboració del Dani de Quadras, Dani Blasco i a tots els participants de la VW Golf Challenge. Sense ells, aquest conte no existiria.

L'autor.

TRES DANIS

Joan Roca

Il·lustracions de Xavier Martinez Sagarra

Primera edició: juliol del 2019

Autor: Joan Roca Casals

Il·lustracions: Xavier Martínez Sagarra

Edita: Ausatel - Aprentik

Maquetació i producció: Grup Més Osona SL

Cap part d'aquesta publicació, inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà, ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic, de gravació o de fotocòpia sense permís previ dels autors o de la marca editorial.

TRES DANIS

En Dani va tancar la carpeta dels apunts i es va disposar a aixecar-se. La darrera hora de classe a la universitat sempre se li feia molt feixuga i la seva panxa portava estona rondinant de gana. Encara li quedaven tres quarts d'hora ben bons per arribar a casa, per tant va afanyar-se per anar a buscar el Golf GTI que tenia aparcad a prop de l'entrada de la facultat. Un noi com ell, esprimatxat, de metre noranta amb les cames a proporció de la seva alçada, amb quatre gambades es va plantar davant del cotxe que l'esperava pacient des de les vuit del matí.

Anava per obrir la porta del conductor quan es va fixar en el 4x4 que hi havia aparcad just al costat del seu: un tot terreny amb el xassís aixecat i amb un equipament que cridava l'atenció. Com que sempre li havien agradat aquests vehicles, es va posar a tafanejar el seu interior. Una veu darrere seu el va sobresaltar:

–Què, noi, t'agrada?

Abans de contestar, es va fixar en l'autor de la interrogació. Era un noi més gran que ell, més aviat baixet i una mica rodanxó.

–Ah, oh, sí, molt! És teu?

–Des de fa uns quants anys. Des de fa un munt de quilòmetres, hauria de dir.

–Com m'agradaria fer una ruta llarga amb un d'aquests trastos!

–Vols veure fotos del darrer viatge al Marroc? Em sembla que en tinc unes quantes a la guantera.

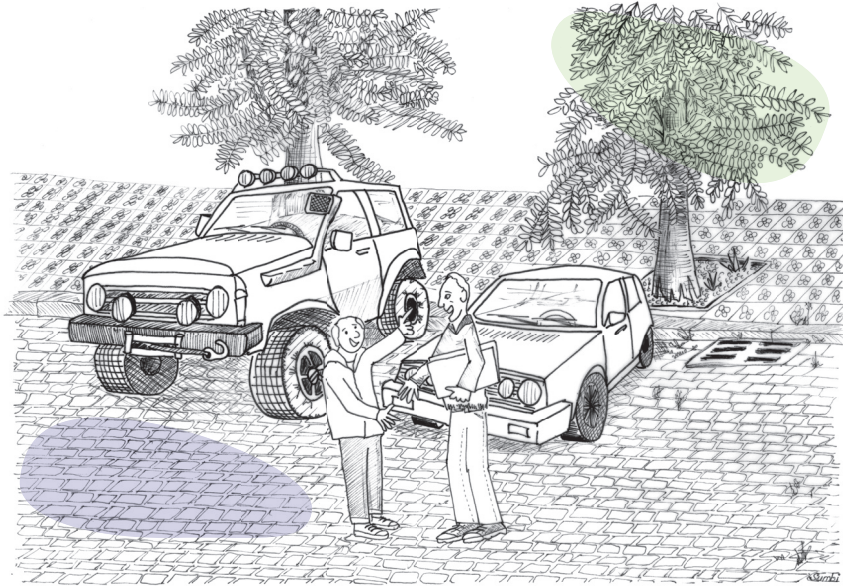
En Dani es va oblidar de la gana i li van fugir les presses de cop. Al cap de pocs segons es trobaven tots dos davant d'una escampada de fotos damunt el capó del cotxe.

–Em dic Dani –va pensar que era hora de presentar-se.

–Que fort! Jo també.

(A partir d'ara a en Dani alt l'anomenarem en Dani Petit i a en Dani baix l'anomenarem Dani Gran, per no confondre'ns.)

Així va ser com en Dani Gran va explicar-li detalls del seu viatge, ajudant-se d'unes imatges que tenien en Dani Petit embadalit. Davant dels seus ulls van desfilir poblets que es confonien amb el paisatge terrós, cases amb les parets de tàpia i teulades de canyís, ramats de cabres, rierols increïbles que travessaven terrenys pedregosos, nens i nenes que miraven a càmera amb cara somrient...

–Seria genial poder viatjar pel Marroc! –va exclamar en Dani Petit.

–Sí, seria magnífic anar-hi amb el teu Golf GTI –va afegir en Dani Gran–. Fa temps en vaig tenir un i n'estava enamorat: és segur i té una bona conducció.

–Apa aquí! Amb el Golf? –va posar cara d'incredulitat.

TRES DANIS

—Home, li hauries de fer quatre retocs, però et puc donar un cop de mà a preparar-lo. En això hi tinc força experiència.

—De debò? M'ajudaries a preparar el viatge?

—I el cotxe, sobretot el cotxe. Pots comptar amb mi.

Els dos nois es van donar el telèfon i es van anar trobant durant un parell de mesos per concretar un viatge engrescador que havia nascut d'una casualitat, que és d'on surten la majoria de projectes importants. Poc s'imaginaven que estaven posant la primera pedra de la VW Golf Challenge.

A principis d'estiu, en Dani Petit contemplava el seu cotxe proveït de l'equipament necessari per a un viatge d'aventura que li havia aconseguit en Dani Gran, i es delia per començar. Li hagués agradat fer-lo amb l'amic que tant l'havia ajudat, perquè confiava d'allò més en la seva experiència, però no va ser possible. En Dani Gran tenia compromisos que li impedien compartir aquest viatge. Abans de marxar, li va dir:

—Només et demano que, quan tornis, em vinguis a explicar com t'ha anat.

Així va ser com en Dani Petit, amb el seu flamant Golf GTI, va començar tot sol l'aventura pel Marroc amb els ulls desperts, el cor bategant de content i una enorme il·lusió per conèixer de prop el paisatge i la gent que només havia vist a les fotografies que li havia ensenyat en Dani Gran. Havia carregat el cotxe amb roba, calçat, joguines i llibres per anar reparant al llarg del viatge, tal i com li havia aconsellat el seu amic.

En Dani Petit es va enamorar del país des del primer dia: les carreteres polsegoses, les muntanyes altes i pedregoses, les zones desèrtiques, els palmerars, quilòmetres i quilòmetres sense trobar-se amb ningú. A qualsevol de nosaltres segur que se'ns hauria encongit l'esperit conduint en solitud per camins poc transitats, però ell és una persona decidida, tranquil·la, d'aquells que on hi ha un problema sempre pensa que trobarà una

possibilitat de solució. Durant el viatge li van passar un munt d'anècdotes, però nosaltres només us n'explicarem algunes, perquè seria llarg de contar.

Feia estona que circulava per un camí de muntanya pedregós i serpentejant. El sol acabava de pondre's, però segons el mapa havia de trobar un poble a pocs quilòmetres. De sobte, en sortir d'un revolt, la carretera va desaparèixer i es van trobar ell i cotxe ficats al llit d'un rierol d'aigües netes i fredes. De res no li serviria fer marxa enrere, perquè no tenia prou gasolina. En cosa d'un parell d'hores es faria de nit. En Dani Petit no s'ho va haver de pensar dos cops; va començar a circular amb el seu Golf GTI seguint el curs del rierol que es cargolava entre les altes parets de roca que dibuixaven tots els colors ocres i grisos possibles. De vegades s'eixamplava i amb prou feines si hi devia haver quatre dits d'aigua, d'altres s'estrenyia i l'aigua gairebé li arribava a mitja porta, però el cotxe no s'aturava. Anava avançant metre a metre amb precaució per poder esquivar els tolls profunds que podien arribar a cobrir-lo, i els minuts anaven passant. De sobte, de la mateixa manera que havia desaparegut, la carretera va tornar a aparèixer davant seu. A pocs metres hi havia una caseta d'on en van sortir una mare i dues nenes que es fregaven els ulls i no s'acabaven de creure allò que veien: un cotxe sortint de dins el riu i de dins el cotxe un noi prim, alt com un Sant Pau i somrient d'orella a orella.

Es va acostar a la casa per parlar amb elles i, sobretot, per assegurar que el camí que seguiria l'acabaria portant al poble on podria tornar a omplir el dipòsit de gasolina. Volien fer-lo entrar tant sí com no. Els va agrair l'hospitalitat, però els va explicar que se li feia molt tard: el sol ja s'havia post feia estona i no trigaria gaire a fer-se fosc.

Ja s'estava acomiadant abans de reprendre la marxa, quan es va fixar en la més gran de les dues nenes que portava un jersei ratat dels punys i

TRES DANIS

amb els colzes foradats. Dins el cotxe portava dues jaquetes. “Amb una ja faig, jo”, va pensar. Va anar fins al cotxe, va agafar la que li anava més justa i la va donar a la nena que se la va mirar amb uns ulls com taronges. “Gràcies!”, va mig articular amb la veu trencada per l’emoció. Segurament li aniria una mica massa gran, però li faria un bon servei a les gelades nits d’hivern de l’Atlas. Hem de pensar que en aquests indrets hi cauen nevades importants, tot i que costi d’imaginar-s’ho a entrada d’estiu, quan el clima és sec i molt calorós.

En una altra ocasió, transitant per una zona desèrtica, quan ja portava hores conduint entre dunes petites, mitjanes i grans de sorra de tots colors, en Dani Petit va haver de reconèixer que s’havia perdut. És fàcil perdre’s en un paratge que, si mires 360° al teu voltant, no veus res més que sorra disposada en replècs fins més enllà del que la teva vista abasta. Va decidir aturar-se i enfilegar-se en una duna per si des d’un punt més elevat albirava algun senyal de vida. En arribar al punt més alt, amb les sabates plenes de sorra i la suor que li queia gota a gota del seu nas llarg, va aparèixer davant seu una haima petita, de color marró. S’hi va acostar i de dins en van sortir una dona i dos nens que el van fer entrar i li van oferir dàtils en un bol de ceràmica.

–D’on vens? –li va demanar la dona mentre li servia el te en un got de vidre decorat.

Què hauríeu respost vosaltres?

–De Catalunya, un país que està molt, molt lluny.

–Ah, Catalunya! –va respondre la dona i tot seguit li va explicar que tenia un germà que tenia un amic que havia anat a viure a Catalunya ja feia anys. De tant en tant venia a visitar-lo amb el seu propi cotxe, i li explicava coses tan interessants que començava a pensar si no li convindria emigrar cap al nostre país.

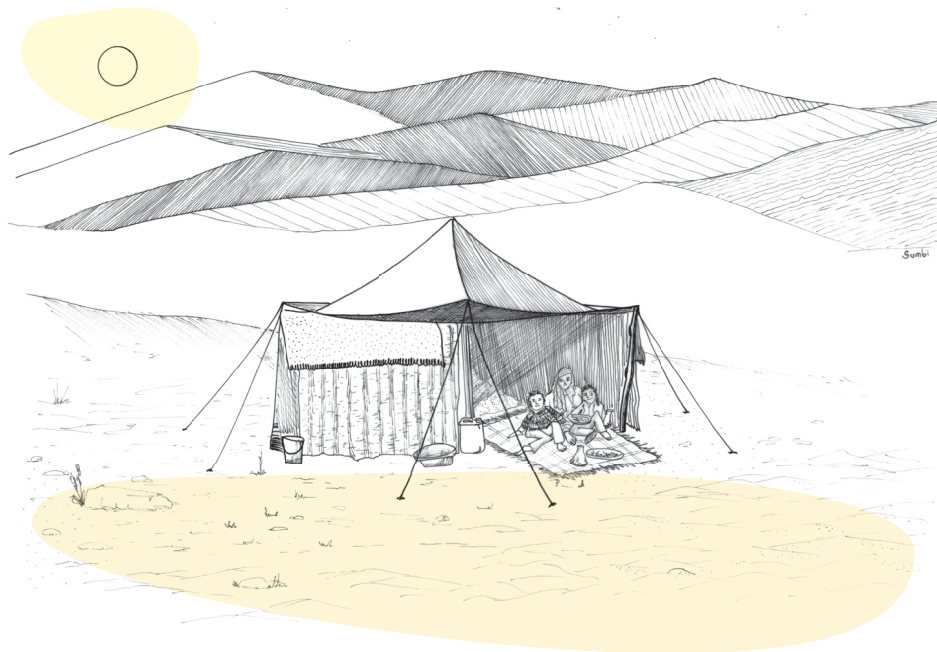
Aquí potser caldria fer un aclariment. Hem escrit els diàlegs en un ca-

TRES DANIS

talà més que correcte i això us pot sorprendre. Ho hem fet per facilitar-vos la lectura, perquè ja podeu suposar que en realitat es tractava d'una barreja de català, amazig i francès amanida amb una bona dosi de mímica. En tot cas penseu que, quan hi ha la voluntat de comunicar-se, les dificultats acaben desapareixent.

Van passar molta estona xerrant, explicant, escoltant, sobretot escoltant perquè, si vols conèixer un lloc on no has estat mai, convé parar bé les orelles a tot el que t'expliquen. Només d'aquesta manera arribaràs a entendre la seva manera de ser i de viure, la seva cultura... I tant i tant van xerrar que se li va fer tard. Se'n va adonar perquè ja no lluïa el sol i la penombra s'havia apoderat de la petita tenda.

–Quina direcció he d'agafar, ara? –va demanar en Dani Petit abans d'acomiar-se.

–Totes les direccions són bones –va respondre la dona–, però si vols anar fins al poble més proper, fixa't en aquella estrella, la primera que surt cada dia. No la perdis mai de vista, i en poca estona seràs a lloc.

Abans d'anar-se'n, va acostar-se al Golf, va obrir el maletger i en va treure una de les dues garrafes d'aigua que sempre traginava per motius de seguretat. Va portar-la fins a la haima i la va donar a la dona que li va donar la mà agraïda. L'aigua és el bé més preuat en aquesta zona desèrtica. Quin millor regal els podia haver fet per agrair la seva hospitalitat?

Però el que ens ocuparà més estona és l'anècdota que us explicarem ara. Cap al final del seu viatge, passant per un camí entre palmeres i petits turons que treien el nas de pedra enmig d'una plana sorrenca, el Golf GTI va fer un bot i va anar a caure de quatre rodes en un espai de sorra molt fina. De res li va servir provar d'avançar amb cautela. Al cap de pocs moments, tenia les quatre rodes enfonsades fins a la meitat. En Dani Petit va treure la pala plegable que li havia deixat en Dani Gran i es va posar a treure sorra i més sorra. Quan ja portava una bona estona gratant, el va sorprendre una veu darrere seu:

–Tens problemes?

Una noieta d'uns onze anys se l'estava mirant a poc més d'un metre amb les mans creuades sobre el ventre i un somriure murri als llavis.

–Vols que t'ajudi?

En Dani Petit es va aixecar, es va espolsar la sorra de la roba, es va fregar els ulls per comprovar que el que veia no era cap miratge, i li va dir:

–Hola, em dic Dani. I tu, com et dius?

–Dúnya, em dic Dúnya –va contestar mentre li prenia la mà–. Anem a veure el meu pare i t'ajudarà.

En Dani Petit es va deixar guiar per la nena i en tombar el primer revolt

TRES DANIS

de la carretera va aparèixer davant seu el poble, camuflat al pendent d'un turó. Realment calia fixar-s'hi molt bé per distingir les cases edificades a la paret de tons ocres i vermellosos del pendent.

En arribar al poble, la Dúnya li va dir:

–Mira, és la meva escola.

A en Dani li va caure l'ànima als peus. Un cobert fet amb tres parets suportava un sostre precari de canyís. Al seu interior quatre rengleres de bancs de fusta poc polida miraven cap a una pissarra escrostonada penjada a la paret de terra premsada que donava a llevar.

–La teva escola? –només va encertar a comentar.

–Sí. Dos dies cada setmana ve un mestre de Zagora i fem classe als matins –li explicava la Dúnya mentre seguia caminant cap a casa seva.

En Dani Petit es va estar una estona contemplant la llastimosa imatge de l'espai, sobretot perquè dins el seu cap no es podia estar de fer la comparació amb les escoles del nostre país.

–Afanya't una mica, que s'està fent fosc –el va apressar la Dúnya que frisava per arribar a casa.

La va seguir uns passos enrere i va veure com desapareixia en un portal cobert per una cortina de tela gruixuda. Al cap de poc va sortir-ne acompanyada del seu pare i de dos nens que va presentar-li.

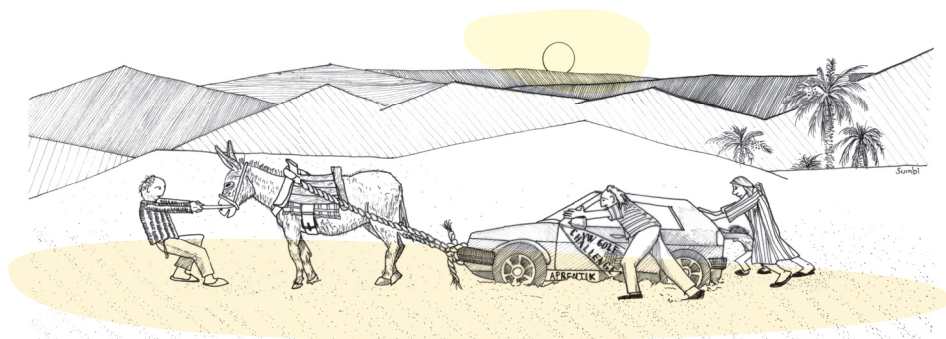
–Mira, Dani, aquest és el meu pare, que es diu Ahmed, i aquests són els meus germans, en Kamal i en Soufian.

Els va allargar la mà per saludar-los i l'home va dir:

–Vaig a buscar la burra, a veure si traiem el cotxe.

Al cap de poc va sortir per la porta del darrere amb la burra i seguit dels dos fills. La comitiva de rescat de cotxes va sortir en direcció al clot

TRES DANIS

de sorra per provar de desencallar el vehicle.

L'Ahmed va prendre una corda vella i esfilagarsada que duia en bandolera, la va lligar a una anella del para-xocs del Golf GTI i l'altre cap el va estacar al coll de l'animal fent-la passar vàries vegades per sota el pit i entre les cames i li va manar:

–Engega el cotxe.

En Dani Petit va obeir a l'instant, va posar primera deixant anar molt a poc a poc l'embragatge i amb la corda tibant que amenaçava de trencar-se, sense aparentment cap mena d'esforç de l'animal, les rodes del cotxe van començar a sortir del clot on restaven mig enterrades. La Dúnya i els seus germans es van posar a aplaudir i en Dani s'hi va afegir.

–Ara ja és molt tard –va dir l'home contemplant una posta de sol esplèndida rere el turó del poble–. Queda't a casa i soparàs amb nosaltres.

Asseguts a terra damunt de coixins disposats al voltant d'una taula baixa, en Dani Petit va poder gaudir d'un àpat extraordinari. Tota una col·lecció de bols d'amanides, un tajin amb cuscús de verdures, dàtils, pastes... tot regat amb un te fumejant servit en gots decorats que contenien fulles de menta per fer-lo més saborós. La Khadija, la mare, es va passar tot l'àpat insistint a en Dani perquè mengés més. Fins i tot es va permetre de fer comentaris irònics relacionats amb la seva alçada i el que li devia costar omplir un cos tan llarg.

L'hospitalitat de la gent humil que havia anat trobant al llarg del seu viatge el tenia enamorat. Durant el sopar li van anar explicant coses de la seva vida al poble i ell, tafaer de mena, procurava anar gratant en racons que els qui van de turistes en aquests llocs mai no arriben ni tan sols a ensumar.

Abans d'anar a dormir, en Dani va treure de la seva motxilla un paquet que contenia mitja dotzena de llibretes i un manat de llapis i el va donar a la Dúnya:

–Mira, aquestes llibretes i aquests llapis són tot el que em queda per donar-te. Em promets que ho repartiràs amb els teus companys de l'escola?

–Oh, sí! Gràcies –va dir la nena tota il·lusionada davant la cara somrient i agraïda dels pares.

–Et prometo que l'any vinent tornaré i us portaré més coses per a l'escola.

. . . .

De tornada a casa, la primera cosa que va fer en Dani Petit va ser quedar amb l'amic que l'havia ajudat a preparar el viatge. Les promeses són sagrades i en Dani Gran li havia explicat que abans que a ell havia ajudat a d'altres persones i mai més no n'havia sabut res: ni si els havia anat bé el viatge, ni si havien tingut problemes... I això li sabia una mica de greu. Per tant, no havien passat ni vint-i-quatre hores des de la seva arribada, que ja es trobaven asseguts al voltant d'una taula amb un plec de papers escrits amb lletra menuda i un pilot de fotografies que s'havia afanyat a imprimir. Potser va ser l'entusiasme d'en Dani Petit a l'hora d'explicar-li fil per randa els detalls del seu viatge, potser l'amor que en Dani Gran tenia per un país que li havia aportat tantes experiències, potser... La veritat és que quan es van aixecar de la taula ho van fer amb el convenciment que ja podien començar a preparar el viatge de l'any vinent. En Dani Petit es va passar dos mesos explicant el viatge als seus amics i ho feia amb tanta il·lusió

TRES DANIS

que de mica en mica va aconseguir encomanar-los el cuquet de l'aventura. Mitja dotzena llarga de companys es van apuntar al següent viatge. Fins i tot va escriure un reportatge periodístic que li van publicar en una revista especialitzada.

Ara sí que acabava de néixer la VW Golf Challenge. Es van proposar fer una ruta de descoberta per tenir el màxim de contacte amb la gent del país, portant-los coses imprescindibles per poder cobrir algunes de les seves necessitats bàsiques i, sobretot, compartint l'experiència del viatge tots junts com ho faria una família. En Dani Petit no s'havia oblidat del compromís que tenia amb l'escola de la Dúnya, i havia carregat una caixa amb llibretes, llibres, llapis per escriure i llapis de colors.

Una dotzena d'amics ben avinguts, conduint una petita caravana de 6 Golf GTI proveïts de l'equipament imprescindible per fer una ruta com aquesta, van emprendre la primera edició de la VW Golf Challenge. Malauradament, en Dani Gran, que els havia ajudat d'allò més a preparar la ruta, tampoc no els va poder acompanyar. I mira que se'n delia! Durant una setmana van tornar a travessar muntanyes, rierols, zones desèrtiques, palmerars. Van dormir en petites posades, en cases particulars; quan calia, van muntar un campament de tendes en zones desabitades... Van anar repartint pel camí el material que havien carregat i a dos dies de finalitzar el viatge van arribar al poble de la Dúnya on en Dani Petit volia deixar la darrera de les caixes portaven.

L'alegria de tota la família, quan van adonar-se que de dintre d'un dels sis cotxes que s'aturaven a l'entrada del poble en sortia en Dani Petit, va ser indescriptible. La Dúnya va córrer a abraçar el seu amic. Els seus germans encalçaven la noia, però no la van arribar a atrapar.

—Aquest any he vingut amb més amics —va dir en Dani Petit assenyalant tota la colla que havia fet un semicercle, i va anar dient-li el nom de tots.

Per l'estret camí pedregós que baixava de casa seva, els pares baixaven xino-xano, amb el ritme que imposa la vida en aquestes zones àrides on el temps té una importància relativa, no com a casa nostra que sempre anem atrafegats.

–Sigueu benvinguts –va dir l'Ahmed estrenyent les dues mans d'en Dani Petit i repetint l'operació amb tots els membres de la colla.

La Khadija, la mare, restava en un segon terme respectuós, però en Dani s'hi va acostar per fer-li dos petons i saludar-la.

De res no van servir les excuses dels visitants per donar-los a entendre que eren massa colla, que buscarien un lloc per acampar i muntar les tendes. És ben bé que les persones més necessitades són les més generoses que pugueu trobar arreu. Van aconseguir encabir-se tots a la petita sala de la casa i suportar les lamentacions de la Khadija perquè no hi havia prou coixins per a tots. El sol fet de poder viure aquesta extraordinària hospitalitat ja hauria merescut l'organització del viatge.

En Dani Petit va lliurar la caixa a la Dúnya mentre li demanava:

–Vas repartir les llibretes i els llapis?

–I tant –va respondre-li la noia il·lusionada–. Saps? Els dies que no ha vingut el mestre, jo he fet de mestra dels més petits.

I la noia va desaparèixer com una exhalació cap a l'interior de la casa. Va tornar al cap de poc amb dues llibretes: la seva, plena de lletra pulcrament traçada i la del seu germà petit, en Soufian, amb traços més irregulars. No hi havia ni un través de dit d'espai lliure en tot el quadern, fins i tot havien aprofitat la cara interior de les tapes.

–Aquí dins hi tens més llibretes, llapis de colors, llibres... Sé que els fareu servir.

–Gràcies, Dani! –i la Dúnya li va fer una abraçada que el va fer enro-

TRES DANIS

jolar una mica, perquè aquestes mostres d'afecte no són gens habituals en una societat rural on el contacte físic de les persones no està gaire ben vist.

L'endemà la petita caravana va emprendre la darrera etapa del seu viatge. A l'hora del comiat, en Dani Petit va fer una promesa a la família:

—L'any vinent, quan arribi la primavera, tornarem i us portarem més coses per a l'escola.

. . .

I així és com any rere any la VW Golf Challenge va anar creixent. La iniciativa es va anar escampant com una taca d'oli i persones de diferents països d'arreu del món es van anar animant a viure aquesta experiència. I sempre seguint els objectius amb què havia nascut: una immensa família que durant més d'una setmana conviu i comparteix àpats i experiències amb esperit solidari entre els participants i amb la gent del país, i tot això amb un escrupolós respecte per l'entorn que els acull.

Ja cap al final del trajecte de la darrera edició, van aturar-se al petit poble de la Dúnya per descarregar l'habitual proveïment de material escolar. Ara el poble ja disposava d'una escola en molt millors condicions. Tenien una mestra que hi feia classe cada dia i abans d'iniciar el viatge els feia saber què era allò que més necessitaven.

En Dani Petit i en Dani Gran, que només s'havia perdut els dos primers viatges, es van acostar cap a la casa dels seus amics i, abans d'arribar-hi, van veure que la Dúnya sortia a la porta, però no ho feia sola.

—Hola, Dani —va dir a en Dani Petit mentre li mostrava un infant remenut embolcallat en un farcell de roba que només li deixava al descobert la carona—. Mira, es diu Dani, com tu. Com vosaltres —va afegir mirant en Dani Gran que no podia dissimular la sorpresa.

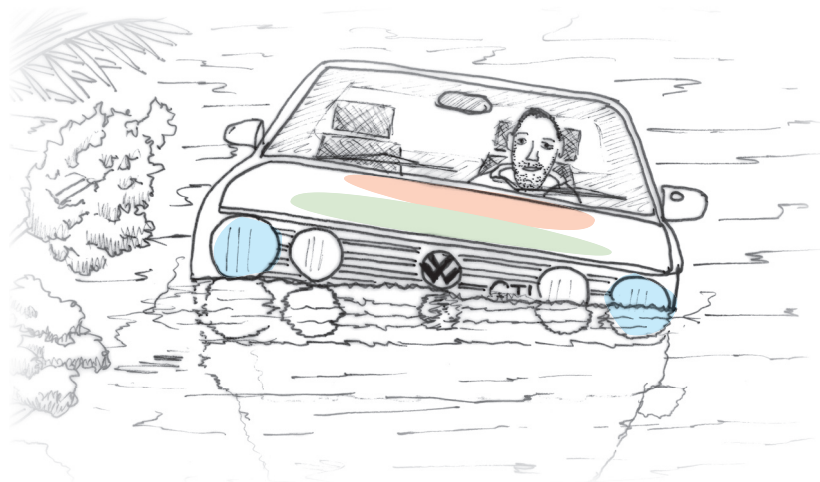
En Dani Petit no va poder evitar que se li neguessin els ulls de l'emoció. Aquella nena que anys enrere l'havia ajudat a sortir del parany de sorra

on havia anat a caure ara ja era una jove mare que li mostrava tota ufanosa el seu fill petit nascut feia poc.

El va prendre en braços i se'l va endur cap on tenia aparcat el cotxe.

–Vine, Dani, que tinc una cosa per a tu –va dir al nadó mentre caminava amb cautela pel camí ple de rocs.

I va tornar al cap de poc portant el nadó en un braç i amb un ninot de peluix a l'altre, un os panda que l'havia acompanyat i li havia fet de mascota des del primer viatge.

Una aventura solidària

La Vw Golf Challenge és una aventura que té com a protagonista el VW Golf, un model icònic de la història de l'automoció. Conduint un d'aquests compactes alemanys, els i les participants d'aquesta gran aventura s'embarquen a recórrer més de 2000 kilòmetres per terres marroquines de nord a sud. Més enllà de la intensíssima experiència vital que suposa el viatge en si, l'objectiu del mateix és entregar de primera mà material escolar, joguines i roba a diferents famílies i escoles de les zones més desfavorides.

Any rere any, aquesta acció ha anat augmentant a mesura que el nombre de participants també creixia. No obstant, el fet de que tingui lloc sense intermediaris, permet crear relacions i vincles humans entre persones de dos móns i realitats tan diferents com propers. Al cap i a la fi, amb 2 dies de cotxe i una travessa en ferry ens podem plantar a l'Atlas, i el món que se'ns obra un cop allà no té res a veure amb el nostre dia a dia quotidià. El que per nosaltres és tan normal com tenir aigua corrent, electricitat, material escolar, una manta per quan fa fred o un raspall de dents de sobte es converteixen, en algunes de les regions per les que passem, en elements de luxe.

Naturalment la Vw Golf Challenge és molt més que un acte solidari; també és acció, emoció, treball en equip i companyia. De fet, es tracta d'un esdeveniment on la competitivitat brilla per la seva absència i on, per més que hi participin equips de diferents nacionalitats, tothom forma part de la mateixa gran família. Durant una setmana es comparteix tot: menjar, mecànica, vivències, emocions... És per això que les relacions que hi neixen perduren molt més enllà. I és que, com sempre diem, de la Vw Golf Challenge, tothom en surt guanyant.

Els dos Danis, Dani de Quadras i Dani Blasco

Aprentik, un granet de sorra per la solidaritat.

Des dels 6 anys que el meu pare ens va aconseguir una moto a mi i al meu germà que sóc un apassionat del món del motor i la natura. Als 14 anys vaig començar a competir en trial amb moto, una disciplina molt comú a la comarca on vaig néixer, Osona. Així doncs, no és casualitat que en conèixer la VW Golf Challenge em fascines la idea de participar-hi i, a més, d'implicar-hi tant Ausatel com Aprentik, dues empreses relacionades amb la tecnologia, un altre món que des de sempre m'ha agradat i al que m'he dedicat professionalment.

Després d'haver participat en diverses edicions de la VW Golf Challenge, el nostre principal objectiu segueix sent el mateix: aportar el nostre granet de solidaritat en el què sabem fer millor, transmetre valors i oferir formació aprofitant el que les tecnologies actuals ens proporcionen tenint en compte que havíem de pensar en alguna activitat que es pogués portar a terme en qualsevol escola del món i que el seu aprenentatge pogués, alhora, ser replicat per qualsevol professor autòcton.

Com a empresari tinc clar que el nostre principal valor és cadascuna de les persones que integren l'equip humà d'Ausatel i Aprentik. Un equip al que ens uneixen moltes coses importants com són el respecte a totes les persones, la lluita constant per donar oportunitats per igual a tots i totes, la persecució continuada de l'aprenentatge i la compartició d'aquest.

Per mi, ha estat i continua sent un privilegi enorme compartir el dia a dia amb aquestes grans persones. El que he après de totes elles, les que formen part de l'equip en l'actualitat o que en algun moment o altre n'han format, no té preu.

De fet, és gràcies a tot aquest equip de persones, amics i familiars, que Ausatel i Aprentik han pogut participar en les darreres edicions de la Vw Golf Challenge i hem pogut realitzar una activitat de robòtica educativa en una escola rural allunyada de tot arreu i veure les cares, primer de sorpresa i després de l'agraïment més sincer, dels nens i nenes i dels mateixos mes-

tres; uns moments i unes sensacions absolutament indescriptibles.

El meu més sincer agraïment a tot l'equip, d'Ausatel, d'Aprenatik, familiars, amics, als organitzadors de la Vw Golf Challenge i a tots els seus participants. I evidentment a l'autor del conte, en Joan Roca, que des del mateix moment que li vaig proposar escriure'l em va fer un raconet en el seu món literari i també a en Xavier que, tot i que ell encara no ho sap, és un gran il·lustrador.

Joan Casals Subirana

TRES DANIS

Joan Roca

Il·lustracions de Xavier Martinez Sagarra

‘En Dani va tancar la carpeta dels apunts i es va disposar a aixecar-se. La darrera hora de classe a la universitat sempre se li feia molt feixuga i la seva panxa portava estona rondinant de gana. Encara li quedaven tres quarts d’hora ben bons per arribar a casa, per tant va afanyar-se per anar a buscar el Golf GTI que tenia aparcad a prop de l’entrada de la facultat. Un noi com ell, esprimatxat, de metre noranta amb les cames a proporció de la seva alçada, amb quatre gambades es va plantar davant del cotxe que l’esperava pacient des de les vuit del matí.

Anava per obrir la porta del conductor quan es va fixar en el 4x4 que hi havia aparcad just al costat del seu: un tot terreny amb el xassís aixecat i amb un equipament que cridava l’atenció. Com que sempre li havien agradat aquests vehicles, es va posar a tafanejar el seu interior. Una veu darrere seu el va sobresaltar:

–Què, noi, t’agrada?’

Aquesta tafaneria i la casualitat, van ser el principi d’una aventura que portaria els dos Danis a descobrir una nova cultura i una nova realitat. Un nou món on es fonen els límits de l’amistat i la solidaritat... Però eren dos o tres, els Danis?

